

Leijona, korskea kuningas,  
kulki metsän kumpareilla,  
uhkui, puhkui ja puhisi,  
vielä vallan pullisteli:  
”Olen vahva, voittamaton,  
tassutkin lautasen tapaiset.”

Siinä raiska riehasteli,  
reteili ja rehvasteli,  
kunnes ansaan tarttui jalka,  
lankaan tallukka takertui.

Nilkka kiertyili kireeksi,  
turposi tosi pahasti,  
kipui tuntui koivissansa,  
vaiva varpaiden välissä.

Harjaturkki tuskissansa  
kyllä ulvoi ja ulisi.  
Tuli luokse harmaa hiiri,  
pieni, mutta pippurinen.  
katsoi päältä, pällisteli,  
vihdoin virkkoi ja vikisi:

”Kukaan ei lie kyllin vahva,  
että pärjäisi avutta.”

Niinpä siinä siimahäntä  
narut poikki se nakersi,  
köydet katkoi hampaillansa,  
pedon päästi pälkähästä.

Kyllä kiitti karvakuono,  
hyvitteli heikompaansa,  
sitten tohkeissaan totesi:  
”Tarvitsemme toisiamme,  
siinä on päivämme opetus!”